

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/84/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314010053
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5314010053.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudkýň JUDr. Márie Urbanovej a JUDr. Adriany Gallovej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. januára 2017 odvolanie obžalovaného L. Q. proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 2T/17/2014-257 zo dňa 14.6.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného L. Q. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Čadca, sp.zn. 2T/17/2014 zo 14.6.2016 bol obžalovaný L. Q. uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je uvedené vo výrokovvej časti citovaného rozsudku.

Za to bol obžalovaný podľa § 188 ods. 1 Tr. s použitím § 37 písm. h), m) Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Čadca, sp.zn. 3T/83/2015 zo dňa 28.7.2015, právoplatný 29.9.2015, ktorým bol obžalovanému pre zločin podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky a 6 mesiacov s probačným dohľadom za súčasného uloženia obmedzenia spočívajúceho v povinnosti zamestnať sa v skúšobnej dobe a zároveň súd zrušil aj výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Čadca, sp.zn. 1T/68/2015 zo dňa 18.11.2015, právoplatného 22.12.2015, ktorým bolo u obžalovaného pre prečin podľa § 212 ods. 2 písm. c), f), ods. 3 písm. b) Tr. zák. upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie vo veci Okresného súdu Čadca, sp.zn. 3T/83/2015. Zároveň súd zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej L. Y., nar. X.X.XXXX, škodu vo výške 48,- Eur a podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú so zvyškom nároku odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný L. Q., čo do výroku o vine. Podaním, doručeným okresnému súdu 13.9.2016, obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný poukázal na to, že hoci Okresný súd v Čadci ho uznal vinným, z vykonaného dokazovania nie je možné vyvodit' takýto záver, že on ako obžalovaný uvedený skutok spáchal. Rozsudok považuje za nejasný, nedostatočne zdôvodnený a má za to, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Okresný súd vychádzal z opoznania jeho ako páchat'ľa, a to poškodenou, ktorá však neskôr (na hlavnom pojednávaní dňa

14.6.2016) toto opoznanie v celom rozsahu vyvrátila a uviedla, že on nie je tou osobou, ktorá spáchala skutok. Opoznanie bolo vykonané v prípravnom konaní, kde z fotografií použitých pri rekonštrukcii sa na páchatel'a podobala iba jediná osoba, a to on, ostatné osoby sa popisu vôbec nepodobali. Za ďalšiu dôležitú skutočnosť obžalovaný považuje to, že poškodená i svedok L. A. uviedli, že skutok sa mal stať okolo 20.00 hod. večer, no z výpovedí, ako i z listinných dôkazov bolo preukázané, že ku skutku malo dôjsť až okolo 23.00 hod. večer, keďže skutok bol nahlásený o 23.25 hod. na OR PZ Čadca. Z pohľadu obžalovaného teda nie je zachovaná ani totožnosť skutku. Obžalovaný v ďalšom spochybnil výpoveď svedka A. v tom zmysle, že hoci svedok uviedol, že obžalovaný je páchatel'om, na pojednávaní sa na neho ani nepozrel, a teda výpoveď svedka je podľa názoru obžalovaného nevieryhodná. Navyše ako poškodená Y. a svedok A. uviedli, že on - obžalovaný mal sedieť v pohostinstve pri stole spolu s ďalšou osobou rómskeho etnika a táto osoba mala po príchode hliadky PZ byť dotazovaná ku skutku príslušníkmi PZ. Naproti tomu svedkyňa nezaujatá a nepredpojatá k veci T. U. uviedla, že poškodená sa nachádzala v pohostinstve spolu s kamarátmi, ale neboli tam prítomné ďalšie osoby, teda nebol tam ani on, v ten deň ho svedkyňa ani nevidela a najmä neboli tam podľa výpovede svedkyne prítomné osoby rómskeho etnika.

Zo zistených dôkazov, ako i výsluchov konajúcich príslušníkov PZ podľa názoru obžalovaného vyplýva, že na mieste skutku nebola zaistená, zadržaná ďalšia osoba, nebola ani lustrovaná. Z uvedeného vyplýva, že je tu veľký rozpor medzi listinnými dôkazmi a tvrdeniami poškodenej a svedka A.. Je tiež nelogické, aby on, keď by išiel páchať trestnú činnosť nepoužil pri páchaní pravú identitu a nepovie svoje meno, keď v tejto súvislosti má obžalovaný za to, že je skôr pravdepodobné, že iná osoba použila na zakrytie svojej identity meno a priezvisko inej osoby. Navyše podľa názoru obžalovaného existuje tu ďalší závažný rozpor, a to ten, že ak mali sedieť v pohostinstve, ktoré sa zatvára okolo 22.00 hod., ako to vyplýva z výpovede svedkyne U., nemohli v zatvorenej prevádzke konzumovať nápoje, nakoľko v tom čase prevádzka už bola zatvorená.

Navyše obžalovaný opätovne podotkol, že žiadal výsluch svedka, a to T. S., no toto právo mu bolo odopreté. Žiadal ho vypočuť najmä preto, že vo výpovedi poškodenej Y. a svedka A. sú značné rozpory a práve táto osoba by mohla objasniť skutok.

Podľa názoru obžalovaného v predmetnej veci sú v otázke viny jeho ako obžalovaného značné pochybnosti, ktoré sa súdu nepodarilo rozptýliť dostupnými dôkazmi, a preto žiada, aby odvolací súd uplatnil zásadu in dubio pro reo. V tejto súvislosti obžalovaný dáva do pozornosti výpoveď kľúčovej svedkyne - poškodenej Y., ktorá mala priamo komunikovať s páchatel'om skutku, a teda mohla ho najlepšie poznať, ktorá svedkyňa na pojednávaní 14.6.2016 uviedla, že on nie je tou osobou, ktorá je páchatel', ale iba sa jej zdalo, že je to on. Súd na uvedenú skutočnosť žiadnym spôsobom nereagoval a nevysporiadal sa s takto závažným rozporom kľúčovej výpovede. Je zrejmé, že ak existujú dve rôzne výpovede svedkyne, navyše keď ich vykonala pod prísahou a poučeníu o následkoch krivej výpovede, je potrebné tento rozpor náležite objasniť.

Podľa názoru obžalovaného jeho obranu potvrdzuje nielen nezaujatý svedok, a to svedkyňa U., ktorá ho v kritický deň nevidela v prevádzke, ani sedieť a komunikovať s poškodenou, ale aj listinné dôkazy (výpisy fonogramov a hlásení a knihy udalostí), pretože tieto spochybňujú priamo výpoveď jediného svedka, ktorý ho usvedčuje. Poškodená sama priznala na hlavnom pojednávaní, že on nie je páchatel'om, a teda aj samotná poškodená potvrdzuje jeho obranu, že trestný čin nespáchal. Obžalovaný považuje rozsudok okresného súdu za nezákonný a navrhuje tento zrušiť a jeho spod obžaloby oslobodiť.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzali, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným L. Q. nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák.), je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal

dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovanými skutkami, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného L. Q. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu, resp. v otázke náhrady škody. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie v celom rozsahu sa týka aj odvolacích námietok obžalovaného L. Q. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný L. Q. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, skutkovými a právnymi sa ale súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Skutočnosť, že obžalovaný L. Q. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný L. Q. rovnako ako v konaní pred súdom dôsledne využil všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval vykonané dôkazy a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval s jeho pohľadom za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného L. Q. poukazujúce na nezákonnosť dôkazov vykonaných v predmetnom konaní v súvislosti s vykonanou rekogníciou, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Rekognícia je zvláštnou formou výsluchu svedka a jej zmyslom je, aby stotožňujúca osoba znovu poznala konkrétnu osobu, ktorej opoznanie je dôkazne významné. Opoznávajúca osoba tak spraví na základe skutočností, ktoré sama bezprostredne vnímala svojimi zmyslami. Poškodená L. Y. obžalovaného predtým nepoznala, v súlade so zákonom však orgánom činným v trestnom konaní osobu páchatela - obžalovaného opísala a následne tohto dvakrát v predložených fotoalbumoch spoľahlivo opoznala. V predmetnej veci namietaná rekognícia bola vykonaná v prípravnom konaní tak, ako to predpokladá zákonné ustanovenie Trestného poriadku a krajský súd v tejto súvislosti len poznamenáva, že spôsob akým bola vykonaná rekognícia obžalovaného L. Q. nemožno považovať za nezákonný.

Odvolací súd je názoru, že výsledky vykonanej rekognície vyzneli jednoznačne a umožňujú urobiť nepochybný záver o vine obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že rekognícia sa vykonávala krátko po spáchaní skutku, pričom tak poškodená L. Y., ako aj svedok L. A. označil za páchatela obžalovaného, a to jednoznačne a nepochybné. Takéto opoznávanie potom celkom určite môže byť podkladom (v spojení s inými dôkazmi) pre uznanie viny obžalovaného zo stíhaného skutku.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd prioritne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu ku všetkým

žalovaným skutkom dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. jasne vysvetlil a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak sa neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

V prejednávanej veci odvolací súd poukazuje na silu dôkazov tak priamych, ako i nepriamych, ktoré preukazujú, že obžalovaný sa dopustil žalovaného skutku.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že v danom prípade vôbec nie sú pochybnosti, že sa predmetný skutok stal. Tento je preukazovaný aj priamymi dôkazmi (výpoveď poškodenej L. Y., ktorá obžalovaného ako páchatel'a skutku v prípravnom konaní jednoznačne opoznala), ako aj nepriamymi dôkazmi - výpoveďou svedka L. A., ktorý opakovane potvrdil aj na hlavnom pojednávaní, že obžalovaný L. Q. v kritickom čase sa na mieste činu nachádzal a poškodená mu oznámila, že ju okradol.

K určitej zmene dôkaznej situácie došlo po tom, ako poškodená L. Y. na hlavnom pojednávaní 30.9.2014 najskôr osobu obžalovaného ako páchatel'a predmetného skutku opoznala, následne na ďalšom hlavnom pojednávaní 14.6.2016 (takmer 2 roky a 8 mesiacov po spáchaní skutku) túto výpoveď zmenila a uvádzala, že obžalovaný nie je osobou, ktorá ju kritický deň okradla.

Okolnosť, že priama svedkyňa L. Y. na hlavnom pojednávaní 14.6.2016 neopoznala obžalovaného ako páchatel'a žalovaného trestného činu, však znamená len to, že o jeho vine na hlavnom pojednávaní nebol jednoznačne vykonaný priamy dôkaz, vzhľadom na meniace sa výpovede poškodenej L. Y.. Predmetné neopoznanie poškodenou obžalovaného na hlavnom pojednávaní 14.6.2016 však zároveň bez ďalšieho nemôže svedčiť pre záver, že obžalovaný L. Q. trestný čin nespáchal. To, že poškodená na hlavnom pojednávaní najskôr opoznala obžalovaného ako páchatel'a a na ďalšom hlavnom pojednávaní už tvrdila, že obžalovaný nie je osobou, ktorá ju okradla, nemožno tiež vykladať tak, že obžalovaný sa trestnej činnosti nedopustil.

Je pochopiteľné, že podstata vytýkaných chýb sa týka priameho dôkazu - výpovede poškodenej L. Y., preukazujúceho, že obžalovaný je páchatel'om predmetného skutku. Ako však už bolo vyššie uvedené okrem tohto priameho dôkazu boli produkované v konaní ďalšie dôkazy preukazujúce, že obžalovaný v kritickom čase bol na mieste činu, hoci obžalovaný toto popieral a tvrdil, že bol doma. Ide predovšetkým o výpoveď svedka L. A., ktorý bez akýchkoľvek pochybností tak v prípravnom konaní, ako i na hlavnom pojednávaní potvrdil, že kritického dňa 1.10.2013 videl obžalovaného L. Q. v čase, keď tam bol s poškodenou L. Y. na Železničnej stanici v Čadci a poškodená L. Y. mu povedala, že obžalovaný jej ukradol mobil. Uvedené svedok potvrdil aj pri rekognícii v prípravnom konaní. Tento dôkaz výsluch svedka L. A. bez akýchkoľvek pochybností prezentuje prítomnosť obžalovaného v kritickom čase na mieste činu, kde malo dôjsť k odcudzeniu mobilného telefónu poškodenej. Samozrejme pokiaľ ide o posudzovanie, či prítomnosť obžalovaného na železničnej stanici v Čadci súvisí aj so spáchaním krádeže, môže tento dôkaz byť braný do úvahy len ako nepriamy. Z hľadiska hodnotenia tohto dôkazu ako dôkazu usvedčujúceho je možné vychádzať z dvoch okolností, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Tieto okolnosti prípadu potom umožňujú k výsledku tohto nepriameho dôkazu prihladať ako k dôkazu, ktorý presvedčivo spolu s nepriamymi dôkazmi preukazuje, že žalovaný skutok spáchal práve obžalovaný L. Q..

Prvou významnou okolnosťou je to, že obžalovaný popieral akúkoľvek prítomnosť na železničnej stanici v Čadci, ako aj staničnej reštaurácii Kysucká izba v kritickom čase, hoci sa preukázal opak. Z pohľadu tejto obrany obžalovaného, ktorú bolo potrebné z pohľadu vykonaných dôkazov vyhodnotiť ako nepravdivú, bolo potom možné prihladať k druhej významnej okolnosti, ktorou je súhrn dôkazov, ktoré spájajú obžalovaného s predmetnou krádežou. Sem patrí predovšetkým výpoveď poškodenej L. Y. najmä z prípravného konania, ktorá vypovedala o tom, ako malo dôjsť ku krádeži mobilného telefónu a jednoznačne opoznala obžalovaného ako páchatel'a trestného činu, výpoveď svedka L. A., ktorý potvrdil prítomnosť obžalovaného kritického dňa na mieste činu, ako aj skutočnosť, že mu poškodená povedala,

že bola okradnutá, opoznal obžalovanú osobu, ktorá sa krádeže mala dopustiť. Ďalším z nepriamych dôkazov je tiež záznam z knihy fonogramov a hlásení, z ktorých je preukázané, že poškodená krádež mobilného telefónu nahlásila na políciu.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal skutočnosť či bola zachovaná totožnosť skutku, poukazujúc v tomto smere na rozdielne tvrdenia poškodenej a svedka A. na strane jednej a záznamu z knihy fonogramov a hlásení na strane druhej, krajský súd primárne uvádza, že skutočnosť, či bola zachovaná totožnosť skutku, treba vždy skúmať podľa individuálnych okolností každej konkrétnej veci. Podstata skutku je určovaná účasťou obžalovaného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel škodlivý následok. Totožnosť skutku ja zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku aspoň čiastočne. Ustanovenie § 278 ods. 1 Tr. por. nebráni súdu, aby prípadne prihliadol k tým zmenám skutkového deja uvedeného v obžalobe, ku ktorým došlo pri prejednávaní veci na hlavnom pojednávaní a ktoré nemedia totožnosť skutku. Totožnosť skutku neznamená, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o úplnú zhodu udalostí, o ktorých sa rozhoduje. Vykonávaním dôkazov sa získané poznatky o skutočnostiach môžu meniť, niektoré údaje môžu odpadnúť a naopak niektoré pristúpiť, nesmie sa však zmeniť podstata skutku. Podstata skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná totožnosť konania alebo následku, prípadne aj ich čiastková zhoda. Pre zachovanie totožnosti skutku nemajú vplyv zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok individualizujú (čas, miesto, spôsob vykonania...), ak inak totožnosť konania zostane zachovaná. Totožnosť skutku zostane zachovaná ak odpadnú alebo sa menia niektoré skutočnosti uvedené v obžalobe, ktoré sa vzťahujú k iným okolnostiam než k relevantnému konaniu páchatel'a alebo následku.

V posudzovanej veci nedošlo k zmenám v popise skutku ani ohľadom času spáchania, podľa ktorého ku skutku malo dôjsť „po 20.00 hod.“. Na tejto skutočnosti nič nemení ani okolnosť, že skutok podľa záznamu polície mal byť nahlásený o 23.25 hod. Nemožno prisvedčiť tvrdeniam obžalovaného, že by tieto rozdiely v čase, ktoré namietal mohol odvolací súd vyhodnotiť tak, že by bolo rozhodnuté prvostupňovým súdom o vine o inom skutku, než pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a pre ktorý tiež bola podaná obžaloba.

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd obhajobné tvrdenia obžalovaného L. Q. vyhodnotil ako účelové a tendenčné, v snahe obžalovaného zbaviť sa následkov trestnoprávnej zodpovednosti.

Odkazujúc v ostatnom na správne a vyčerpávajúce dôvody rozsudku okresného súdu, kde súd vo vzťahu ku skutkovým zisteniam dôsledne vyhodnotil dôkaznú situáciu, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, správne a zákonne postupoval okresný súd, keď protiprávne konanie obžalovaného L. Q., ktoré jednoznačne vyplynulo z dokazovania na hlavnom pojednávaní, právne posúdil ako trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. Uvedené právne posúdenie konania obžalovaného L. Q. zodpovedá stavu veci, ako aj všetkým zákonným hľadiskám, na ktoré musel okresný súd prihliadať.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému L. Q. okresný súd sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činov, ich následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Napokon treba konštatovať, že okresný súd správne pri určení druhu a výmery trestu správne prihliadol na závažnosť priťažujúcich okolností (§ 37 písm. h/, m/ Tr. zák.) nezistiac žiadnu poľahčujúcu okolnosť, keď v tomto smere venoval pozornosť nielen ich zisťovaniu dokazovaním na hlavnom pojednávaní, ale aj pri odôvodňovaní výroku o treste. Zároveň tiež správne aplikoval pri svojom rozhodovaní ustanovenia o súhrnnom treste.

Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, keď v tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že obžalovanému bol ukladany

súhrnný trest za viac trestných činov, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia za zákonný.

Stavu vecí a zákonu zodpovedá aj výrok o náhrade škody.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd, odkazujúc v ostatnom na dôvody rozhodnutia okresného súdu, odvolanie obžalovaného L. Q. ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.